

IRENE

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

'Vrede' (Grieks)

*

Irene van Thessalonika, Griekenland; martelares met haar zussen Agapè & Chionia; † 304.

Feest 3, 5 of 16 april.

Op het moment van hun arrestatie en martelgang waren hun ouders nog steeds de heidense godsdienst toegedaan. De verslagen van de rechtszitting waarin deze vrouwen ter dood werden veroordeeld, zijn bewaard gebleven.

Keizer Diocletianus had verordonneerd, dat niemand heilige boeken van de christelijke godsdienst verborgen mocht houden. Maar deze drie vrouwen hadden dat juist wel gedaan; bovendien hadden zij zich schuldig gemaakt aan het afschrijven van zulke boeken, en weigerden zij offers te brengen aan de Romeinse goden. Ze werden gegrepen en voorgeleid voor de landvoogd, Dulcetius. Deze vroeg: "Zijn jullie werkelijk zo opstandig en rampzalig bezig, dat je regelrecht tegen het gebod van de keizer ingaat? En waarom weigert u het offervlees te eten van onze goden; dat doet toch iedereen?" "Omdat ik christen ben", was het eenvoudige antwoord. Ik geloof in de levende God en ik zou niet graag alles wat ik tot nu toe heb opgebouwd in één klap weer teniet willen doen." Nu wendde hij zich tot Chionia: "En wat hebt ú daarop te zeggen?" "Dat ik geloof in de levende God, en daarom kan ik de keizer niet gehoorzamen." "En waarom hebt ú zich niet willen voegen naar de bevelen van de caesars en de keizers?" vroeg hij aan Irene. "Omdat ik dan vrees God te beledigen. Ik wil liever mijn leven redden."

"Maar dan zou u juist deel moeten nemen aan onze offermaaltijden."

"God beware me voor zulk en misdaad!"

De man las hun nu de veroordelingen voor: "Gelet op de hardnekkigheid, waarmee Agapè en Chionia vasthouden aan de godsdienst der christenen, welke toch uitdrukkelijk door de religieuze staatsambtenaren wordt verboden, en gelet op het negeren van de goddelijke bevelen van onze keizer, veroordelen wij hen tot levende verbranding. Irene zal tot nader order in de gevangenis moeten blijven." Zo werden Agapè en Chionia terechtgesteld.

Enige tijd later liet Dulcetius Irene voor zich verschijnen en sprak tot haar: "Uw dwaasheid is afdoende bewezen. Bij u zijn een hele stapel boeken, geschriften en pamfletten in beslag genomen die over de leer der christenen handelen, dat laagst denkbare gespuis. Toen u daarmee werd geconfronteerd, kon u niets anders meer doen dan toegeven, hoewel u nog altijd ontkende ze in bewaring te hebben gehouden. Opvallend, dat u niet toeschietelijker bent geworden na de straf die uw zusters hebben moeten ondergaan; dat zal dan toch straks ook uw lot zijn...? Wilt u dan zo graag dood? Maar ik heb clementie met u. U hoeft niets anders te doen dan onze goden te aanbidden; daarmee zal al het andere vergeven en vergeten zijn. Dus voor de laatste keer: bent u bereid te doen wat de keizers gebieden? Bent u bereid te offeren?" Irene antwoordde: "Beslist niet. U zou toch ook niet willen, dat ik de straf van het ééuwig vuur zou moeten ondergaan? Dat is de straf voor wie Gods Zoon verloochenen." "Maar wie heeft u dan overgehaald om die boeken zo lang te verbergen?" "De almachtige God. Hij is het trouwens ook, die ons zegt, dat wij Hem meer moeten liefhebben dan ons leven. Nu begrijpt u meteen waarom wij ons liever laten verbranden dan zijn geschriften aanbrengen; dan zouden wij immers zijn zaak verraden." "Er zullen dus ook wel anderen geweest zijn, die van die geheime geschriften op de hoogte waren?" "Niemand wist het. God alleen, want voor Hem blijft niets verborgen. We hadden zelfs ons huispersoneel er niets van verteld, omdat we bang waren, dat ze ons zouden aanbrengen." "En toen vorig jaar het bevel van de keizer werd uitgevaardigd; waar hebt u zich toen verborgen gehouden?" "Waar God ons bracht: in de bergen." "Hoe kwam u aan uw eten?" "De hemelse Vader weet wat wij nodig hebben." "Wist uw gewone vader hiervan?" "Nee, hij wist nergens van." "Maar er zullen toch wel kennissen of vrienden geweest zijn die ervan op de hoogte waren?" "Als u wilt, kunt er een onderzoek naar instellen." "Toen kwam u terug uit de bergen: wie waren erbij, als u die boeken las?" [In die tijd immers las men hardop; zachtjes voor zichzelf lezen bestond niet of nauwelijks]. "Wij moesten ze zorgvuldig verborgen houden. We durfden ze zelfs niet van de ene plek naar de andere te brengen. U kunt zich dus voorstellen hoe verdrietig wij waren, dat we geen mogelijkheid zagen om overdag of 's nachts ook maar een regel uit onze boeken te lezen. Want dat hadden wij tot aan dat rampzalige besluit van de keizer steeds gedaan." Daarop sprak hij vonnis: "Wij bevelen, dat zij - evenals haar zusters - levend moet worden verbrand." En zo geschiedde.

Er zijn nog meer dan tien andere heiligen die Irene heten.